

V gozdu.

Gozd je šumel tako svečano in skrivnostno, kot bi pravil natihoma in polagoma lepo povest o srečnih starih časih, ko so živele v njem še vile in divji možje, in je bil gozdni dom ves poln lepih bajnih gradov, katere so videli samo tisti, ki so ohranili čisto, pošteno in nepokvarjeno srce.

Tone je sedel pod košato bukev in je poslušal. S pastirjem je šel, pa se je bil izgubil in je zašel v gozd. Med tavanjem se je utrudil in naposled je sedel pod senčno bukev, se naslonil, in počasi ga je uspavalo enakomerno šustenje.

Zazdelo se mu je, da stoji pred krasnim gradom. Vse zidovje je iz brušenega mramorja in okrašeno s srebrom in zlatom. Visoka okna so barvana še vse bolj lepo in razkošno kot pri farni cerkvi svetega Valentina. Vrat je vse polno in ena so lepša od drugih. Za gradom pa se razprostira krasen vrt z opojno dišečim cvetjem, kakršnega Tone še svoj živ dan ni videl. Tam nekje pa šumi, kot bi drvile mogočne reke čez pečine.

»Jej, kako je lepo!« vzklikne Tone in skoraj si ne upa dihati. »Oh, ko bi smel jaz noter!«

Ko tako premišlja, začuje lepo, ubrano petje, ki ga vsega očara. Kakor bi segala bela roka, z demanti in zlatimi zapestnicami okrašena, v črno temo, tako se zdi Tonetu, poslušajočemu lepo petje. Zdajpazdaj se izgubi srebrnozveneč glas v višino in valovi in podrhteva ter vztrepetava, kot bi ga bilo strah, ker se je tako osamil od drugih; pa kmalu pripluje nazaj in se združi z ostalimi v popolno celoto.

»Živela kraljica Vendimira,« zaori po gradu, da žvenketajo stekla v oknih in se strese grad. Nato vse utihne. Tone pa nestrpno čaka, kaj pride. Hoče že vstopiti, pa noge mu odpovedo, da ostane na mestu kot prikovan: roke viseče ob životu, pol skrčene; oči napete in usta nekoliko odprta.

Takrat pa se začuje šumenje svile, in lahni koraki se bližajo vratom. In še preden more Tone

dobro pomisliti, kako in kaj, že stoji v vratih lepa kraljična. Tone jo gleda začudeno; a ko se nekoliko zave, vidi, da nima plavih las in modrih oči kot one v tistih povestih, ki jih je bral včasih pozimi — in skoro ga to nekam neprijetno dirne. Tudi polt gospodične ni tako snežnobela kot pri kraljičnihah v raznih pravljicah; ampak prav taka je kot pri navadnih ljudeh, le še nekoliko bolj zagorela, rjava. Vendar je kraljična lepa: temni kostanjevi lasje ji z neko ljubko malomarnostjo valové izpod zlate, z biseri in dragulji okrašene krone daleč po hrbtu dol, in rjave oči zró z mirom in zadovoljstvom predse. Obleka ji je bledosiva in baš taka, kot ji najbolj pristoja.

Dolgo stoji tam kraljična in zdi se, da Toneta ne vidi. Naposled pa ga le opazi, in ko vidi njegovo boječe začudenje, se mu nasmehne in prijazno stopi k njemu.

»Nič se me ne boj, Tonček,« mu reče s tako ljubkim glasom kakor mati, in ga prime za roko, da ga odvede v grad . . .

Takrat pa Tončka nekaj strese in — naenkrat izginejo lepe sanje. Pred razočaranim Tončkom pa stoji — pastir, še ves preplašen, ker ga ni mogel toliko časa najti.

»Oh, zakaj si me vzbudil, ko sem imel vendar tako lepe sanje!« vzdihne Tonček in začne praviti pastirju svoj sen.

G n j e v o š.

Kdo bi ne pel? . . .

Fantič ti moj,
pesem zapoj —
pesmico veselo! . . .
Heja — juheja,
v zlati mladosti,
polni radósti, —
kdo bi ne pel?

Heja — juheja,
bodi vesel!
Dan je radosti
spet se pričel:
heja — juheja —
kdo bi ne pel? . . .

Sokolov.

